

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\M\May Karel\May Karel - Zpívající voda.pdb

PDB Name: Zpívající voda
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.8.2006
Modification Date: 19.8.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Zpívající voda

Karel May

Heigh-day! Bylo to překvapení pro Joba Halerse, když před jeho ubohým srubem zarazil zcela neočekávaně koně jeho mladší bratr Ralph, westman, kterého neviděl již po dlouhou řadu let. A nepřijel sám - byla s ním krásná mladá lady!

Job vyrazil z chaty, aby padl svému bratrovi kolem krku, objali se a potom Ralph svého bratra upozornil:

"Dej také Amely hubičku, starý boy! Tady ti představuji svou ženu, jedinou dceru Benta Harrisona, majitele stříbrných dolů clear-riverských. Rozumíš?" Job stratil na okamžik řeč, potom však zvolal tím hlasitěji:

"Dcera Benta Harrisona? Heavens! Jediná dcera majitele dolů, které loni vynesly dvakrát sto tisíc dolarů? Ta, že je tvou ženou, ty starý chudáku? Mylady sister-in-law, takové štěstí si Job ani nezasloužil! Vítám vás pěkně u nás!"

Vlepil ji hlasitý polibek na tvář a pln radosti zavedl hosty do srubu, kde byli hned obklopeni čtyřmi dětmi Joba Halerse a uvítání jeho ženou. Malá rodinka si je podávala z ruky do ruky, dříve než jim bylo dovoleno usednout na starou, dřevěnou lavici. Pro samé novinky, překotně vyprávěné, nedošlo za celé odpoledne ke klidu. Ale pak nastal večer, v krbu zaplápolal mohutný oheň ze smolných dřev, na stole se ocitl veliký džbán zázvorového piva, a teprve pak se Job vytasil s otázkou, kterou měl už dlouho na jazyku, jak totiž jeho bratr, prostý, chudý scout mohl získat tak bohatou a krásnou ženu. Ralph se spokojeně posadil, pokynul láskyplně své Amely, a když přisvědčila, vyprávěl.

"Poznali jsme se tam na druhé straně v Bighornských horách, na místě, které Indiáni nazývají Kai-p'a, to jest "zpívající voda". A stalo se to tak: Ty, Jobe, dobře víš, že Yellowstoneý národní park není dnes už jen revírem odvážných lovců a trapperů, jak tomu bylo dříve. Nová doba vrhla v tyto divukrásné krajiny houfy cestujících, kteří navštěvují ten divoký kraj, aby se pokochali pohledem na jeho přírodní hrůzy i krásy. Potkal bys tam dnes celé výpravy turistů, mezi nimiž jsou i lady - ti všichni cestují Národním parkem, aniž mají pravé ponětí o nebezpečí, které je v něm dosud místy skryto.

Přes Boghole jsem přešel do Parku, procestoval jsem jej všemi směry a zkřížil jsem na té pouti mnoho stop jednotlivých Indiánů. Podle mého domnění náleželi všichni k jediné lovecké tlupě, která se z nějakého důvodu rozptýlila. Konečně jsem přišel k divukrásnému Yellowstoneému jezeru, které je proslulé neobyčejnou hojností ryb.

Jezero jsem znal již z dřívějších dob. Kanoe z jediného kusu kmene, které jsem tu za poslední své návštěvy zbudoval a při odchodu pečlivě ukryl, bylo na svém místě. Nalezl jsem je a zavesloval několik set yardů od břehu, kde jsem vhodil síť. Sotva jsem tak učinil, vyrazila z jezera vlevo ode mne ohromná fontána horké vody. Vroucí proud vystupoval jistě po pět minut do výše dvaceti yardů a klesal potom opět pomalu pod hladinu. Jezero se urovnalo a jen celé mraky se válely ve vzduchu. Byl to Quater-hour-geysir.

Abyste tomu rozuměli, vězte, že gejzíry Národního parku nejsou jen na zemi, ale i pod vodou, a že jejich činnost pravidelně v určitých časových lhůtách stoupá, klesá i mizí. Náhlý výbuch takového gejzíru je nesmírně nebezpečný, neboť proudy horké vody tryskají vysoko nad hladinu jezera. Kdo je v lodi na jezeře, musí znát tato nebezpečná místa, jinak se může stát, že vzedmuté vlny ho vyhodí vysoko do vzduchu, aby potom jako opařená mrtvola spadl opět do hlubin. Znal jsem Quater-hour-geysir a věděl jsem, že pracuje přesně v patnáctiminutových přestávkách.

Věřil jsem dosud, že jsem v této krajině zcela sám, a udivilo mne tehdy, když jsem pojednou uviděl kanoe, přijíždějící od protějšího břehu a plující právě k nebezpečnému okolí gejzíru. Kromě kormidelníka v něm seděli dva muži s jednou lady. Příslušeli patrně k oné společnosti, která tábořila na druhém břehu, pozorovali gejzír a připruli nyní, aby mohli neblíží výbuch sledovat z těsné blízkosti. Neznali však patrně přesně místo, kde vybuchuje fontána, neboť zastavili právě nad podmořským kráterem, který by je byl zcela jistě zničil, kdyby nad ním zůstali. Zavesloval jsem rychle blíže k nim, abych je varoval, přičemž jsem se ovšem držel opatrně mimo dosah gejzíru. Ti lidé sa však asi považovali sami za chytřejší -

nedbali vůbec mé výstrahy. Zavolali na mne, abych je neobtěžoval a šel svou cestou. Elegantně oděným turistům připadal patrně takový trapper jako vagabund a zdálo se jim, že ode mne nemusí přijímat rady.

Co dělat? Do třech minut musel gejzír vybuchnout - nesměl být ztracen ani okamžik. Opětoval jsem důrazněji svůj výkřik, tentokrát již úzkostlivě, ale ti lidé se ani neohlédli, jen bouře smíchu mi byla odpovědí.

Nebylo pomoci; musel jsem užít násilí, abych je zachránil. Zamířil jsem puškou na muže, který se nejvíc smál, a pohrozil jsem mu, že vystřelím, neobrátil-li hned kanoe - avšak opět marně. Nebylo vyhnutí - zamířil jsem opatrně, abych muže poranil jen na rameni - pak jsem spustil. Kule zasáhla, lidé v kanoi vykřikli a onen u vesel zabral rychle zpět, aby dostal kanoe z dosahu mé pušky. V nejbližších vteřinách vystoupil mezi jejich a mou lodicí ohromný sloup vody, okolí se zachvělo ohlušujícím řevem gejzíru, jenž jako by se zlobil, že mu kořist unikla z již rozevírajícího se jícnu.

Když výbuch skončil a činnost gejzíru ustala, uviděl jsem, že kanoe bylo skutečně zachráněno, a již se vracelo ke břehu. Následoval jsem je se svou lodicí, abych turisty varoval před příští podobnou neopatrností a nabídl se jim jako průvodce.

Neměl jsem ani tušení o tom, jak mne přivítají. Jakmile jsem přistál a ocitl se mezi tou společností, která čítala něco přes třicet osob, vrhli se na mne všichni jako sršňové. Nikdo nemyslel na to, že výstřelem na jednoho z nich jsem zachránil ostatní před zkázou. Výprava turistů měla s sebou ke své ochraně několik dragounů z Old Fortu, a vojáci chtěli se mnou zatočit zkrátka; tvářili se, jako by mne chtěli na místě ztrestat jako úkladného vraha.

Jen dívka, kterou jsem spolu s ostatními zachránil před gejzírem, byla opačného mínění. Jen ona věřila mému ujišťování, že jsem to dobře myslel, stiskla mi ruku a uprosila nakonec své průvodce, aby mne propustili. Směl jsem odejít.

Ano - co ještě k tomu říci? Nejsem přítelem mnohých slov, zkrátka a dobře, od té chvíle jsem stále musel myslet na ty krásné a šedé oči dívky, která se mne, zdivočelého trappera, tak laskavě ujala. Nedalo mi to, vyhledal jsem příštího dne znovu jejich ležení, ale to již bylo opuštěné. Stopy cestujících vedly k jihovýchodu, přibližně směrem k Owl-creeku (Sovímu potoku). Věděl jsem, že se tam potulují Hadí Indiáni, kteří před nedávnem znovu zamávali válečnou sekerou. Věděl jsem také, že jejich náčelník Avat-nič - Velký nůž - se zapřisáhl, že jeho hněv nebude ukonejšěn dříve, dokud nepověsí sto skalpů bledých tváří u vchodu do svého stanu a neukořistí pro svůj wigwam deset bílých žen.

Nuže - mohl jsem dopustit, aby lady s šedýma očima padla do jeho rukou? Ne, nikdy ne! Kvapně jsem skryl své kanoe a vyrazil, sleduje jejich stopu. Vedla nahoru přes Owl-creek, jako by ti lidé měli v úmyslu dosáhnout Lander-City, potom se však náhle lámala na východ k Bighornským horám, jejichž panenské přírodní krásy lákaly k sobě turisty. Ne poslední z oněch krás je úzká propast, která vede k prameni, který se nazývá Kai-p'a; Zpívající voda. Potok se zde řítí z vysoké skalní římsy do hlubiny, protéká malým korytem mezi mocnými balvany a plní potom malou, ale hlubokou nádrž, z které není jiného výtoku, než malou úzkou skulinou docela při dně; tudy si prorazil studený živel cestu. V době dešťů, v určité roční době, kdy je potok rozvodněn a nádržka naplněna, tlačí se voda tímto úzkým otvorem velikou silou a vyluzuje tak tóny stále se měnící a podobající se vzdáleně zpěvu z lidského hrdla. Odtud vzniklo jméno vodopádu.

V roklině, odkud je nejlepší pohled na vodopád, jsem spatřil na nánosu mezi skalami stopy a poznal jsem, že společnost turistů tudy prošla, aby slyšela "zpívající vodu". Neohlížel jsem se proto již na stopy; znal jsem jejich směr a mohl jsem jít přímo. Ostatně k turistům jsem se nemínil stejně připojit, neboť jsem věděl, že mi nejsou přátelsky nakloněni.

Dal jsem se proto přímějším směrem mezi skalami a stromy, a můj zrak náhle padl na stopu indiánského mokasínu. Rudoši tedy byli nablízku. Stopu, znatelnou jen bystrému zraku zkušeného stopaře, začal jsem sledovat; dovedla mne právě nad kotlinu. Až téměř u okraje rostli tu vysoké stromy. Položil jsem se opatrně na zem, abych pohlédl dolů. Slyšel jsem nyní zcela zřetelně tóny "zpívající vody". Cožpak vodopád teď opravdu zpívá? Bylo mi to nápadné, neboť v posledních týdnech panovalo mimořádně suché počasí, a jak jsem vodopád znal, nemohl mít v této době tolik vody, aby mohly vzniknout zpěvné tóny. Zde bylo ve hře nějaké ďábelství!

Odvrátil jsem se a vrátil se dolů k svému zvířeti, které jsem zanechal dosud daleko a přivázané tak, aby se mohlo pohybovat ve velkém kruhu. Nyní, abych si koně lépe zajistil, přivedl jsem ho blíže a přivázal nakrátko. Sedlo jsem mu nechal na hřbetě, neboť bylo možné, že budu nucen rychle zmizet. Potom jsem vylezl opět nahoru, tiše a opatrně, a položil se na okraj propasti.

Roklina se rozkládala hluboko pode mnou. Na dně byly nakupeny ohromné balvany v groteskních, divokých skupinách. Vlevo, ostře do vodního koryta, spadala příkrá výšina, na níž se jen zřídka zachytila jedle nebo cedr. Rozeklané kamenné kolosy působily pochmurným dojmem. Vpravo se tyčil groteskně rozeklaný skalní masiv zdánlivě až do mraků. Na jeho úpatí stála skupina větrem ošlehaných borovic, z nichž některé bouře urvala a vrhla ze strání až dolu k vodě. Ještě dále odtud, vpravo, viděl jsem daleko pod sebou stojící stromy, mezi nimiž se otvíral daleký výhled do kraje, a tam, ano, tam bylo ležení turistů a dragounů. Ti lidé si již patrně prohlédli nádržku Kai-p'a, rozbili dole tábor a přivázali si koně přímo u tábořiště. Jen jeden z koní pobíhal dosud volný a okusoval klidně listy několika ratolestí, jež

jsem nemohl z dálky rozeznat. Byl to kůň dívky s krásnýma, šedýma očima.

Avšak na téže straně, jen poněkud více vzadu, jsem viděl ještě něco, co běloši zpozorovat nemohli, totiž tlupu asi čtyřiceti Indiánů, z nichž každý držel v ruce uzdu svého koně, hotov okamžitě vskočit do sedla a vrhnout se na bělochy. Již jsem se chtěl vzpřímit a vzkřiknout na ně, abych je varoval, když tu se náhle staly tóny "zpívající vody" silnějšími. Nezdálo se již, že to byly zvuky přírody, znělo to spíše jako hlas člověka, skrytého někde u vodopádu. Zároveň jsem spatřil dívku, jak opouští své místo, přilákána zpěvem, a vystupuje k vodě. Její kůň ji zvolna následoval a zůstal stát nedaleko borovic. Posunul jsem se dál až k vysokému okraji vodní hladiny. Tam ležel - rudoch, vtěsnán do úzké mezery mezi balvany a se zavřenými ústy vyřázel nosem zvuk "zpívající vody". Byl to Avat-nič, náčelník Hadích Indiánů. Znal jsem ho dobře.

Pochopil jsem, že náčelník se chce nejdříve zmocnit dívky; proto ji lákal k vodopádu. Záleželo mu na tom, aby ji přivedl do svého wigwamu zdravou a neporušenou, proto nechtěl, aby při přepadení přišla k úrazu nebo byla dokonce usmrcena. Vše se mu dařilo, neboť dívka přišla k vodě bez stínu podezření. Věděl jsem, že náčelník vyrazí v několika okamžicích válečný pokřik jako znamení k útoku. To muselo být zmařeno. Ale jak?

Střelit jsem nesměl, neboť to by bylo rudochy jistě přimělo, aby se ze svého úkrytu okamžitě vrhli na bělochy. Proto jsem uchopil těžký, nedaleko mne ležící balvan, abych ho vrhl rudochovi, právě pode mnou ležícímu, na hlavu. Mířil jsem dobře. Kámen dopadl a rudoch se svalil jako mrtvý.

V tom okamžiku, když jsem se napolo vychýlil, mne dívka spatřila. Pohlížela pátravě vzhůru. Jak mi později řekla, poznala mne ihned. Domníval jsem se, že je právě čas ji zachránit, mýlil jsem se však, neboť náčelník zde nebyl sám. Za několika velkými balvany poblíž něho leželi další dva rudochi.

Když zpozorovali můj útok na náčelníka, vyskočili. Uchopili dívku a tlačili ji spěšně k borovicím, kde stáli koně. Přepadená nevydala ani hlásku, oněměla hrůzou a úzkostí. Ovšem i rudochi se střežili způsobit hluk, který by varoval nedaleké bělochy. Já však neztratil čas. Vyskočil jsem, namířil ručnici, chtěje střelit, ale zdržel jsem se, neboť proklátí Indiáni tvořili s dívkou těsnou skupinu, takže jsem neopatrným výstřelem mohl snadno navždy zavřít krásné šedé oči.

Vrhl jsem se tedy jako štvaný dolů ke svému koni, skočil jsem do sedla, proletěl potok, a pobídl koně k nejvyššímu možnému výkonu.

Míjeje tábor bělochů, zvolal jsem: "Do zbraně, tam jsou Indiáni!" Všichni vyskočili a pohlíželi na mne nechápavě, já však nevšímaje si jich už, letěl jsem dál, abych zachránil dívku.

Ta byla zatím dovléčena ke svému koni. Jeden z rudochů na něho vyskočil, druhý mu pomohl vysadit dívku a sám pak několika skoky zmizel mezi houštím a skalami. Viděl jsem jezdce, jak se svou kořistí vyráží ze skal do otevřené prairie, řídil jsem proto svého koně kvapně za ním. Neměl ani dvě stě kroků náskok, neboť dámské sedlo mu bylo nezvyklé, a také dívka, kterou držel, mu zabraňovala, aby plně využil svého indiánského jezdeckého umění. Byl jsem mu stále blíž. Po dvou minutách na sto, po třech jen na sedmdesát kroků. Ohlédl se a pochopil nebezpečí. Také dívka se začala bránit, a to rudocha popletlo ještě víc. Chopil se nože a zvedl ruku vyhrůžně k dámě, aby ji zastrašil, jednak proto, aby mi dal najevo, že ji raději usmrtí, než aby ji vydal mne.

Viděl jsem, že musím střelit, což však na koni bylo nemožné. Čekal jsem tedy, až se vzdálenost zmenší na pouhých padesát kroků, pak jsem seskočil a pečlivě namířil. Má ruka se netřásla. Abych nezasáhl dívku, chtěl jsem střelit co možná nejvýše, tedy do Indiánovy hlavy. Byla to těžká rána, ale důvěroval jsem svým nervům - stiskl jsem spoušť. Výstřel zaduněl, rudoch učinil náhlý pohyb dopředu, zakolísal a dívka mu vypadla z rukou. Po několika skocích koně i Indián vylétl ze sedla.

Nechal jsem svého koně tam, kde stál, běžel jsem k lady a pozdvihl ji. Neublížila si pádem, byla však zděšením tak zesláblá, že se o mne musela opřít. Její oči byly zavřené, ale, starý Jobe, můžeš mi věřit, že i bez jejich dobrého lesku byla její tvář tak půvabná, že můj zarostlý obličej se nevysvětlitelnou mocí k ní přitiskl. První polibek v mém životě - by good - ale zdaleka ne poslední! Ale dost! Chci ještě říci, že jsem chytil koně, pomohl Amely do sedla a vyskočil na svého mustanga, jeli jsme zpět.

Tam zatím praskaly výstřely z ručnic, odrážely se od skalních stěn a mísily se s křikem Indiánů. Nechtěl jsem Amely vydávat novému nebezpečí, proto jsem ji vyhledal nejbližší úkryt, zanechal u ní také svého koně a běžel jsem na bojiště. Dragouni se drželi statně, ale turisté nebyli ani válečníci ani westmeni a bránili se chabě. Náhlé přepadení je zastihlo nepřipravené. Teprve pak, cheer up, když začala mluvit má puška, zmizeli Indiáni v prachu. Běloši však zaplatili svou daň. Dva dragouni a tři turisté byli těžce postřeleni, ostatní to odnesli lehčím zraněním. Sám jsem měl kulku ve stehně a řádnou modřinu na kyčli. Přece však jsem se vrátil zpět k Amely, o kterou jsem měl velkou starost. Našel jsem ji už v půli cesty; vyšla mi vstříc. Oba jsme se vrátili k společnosti.

Její otec byl rovněž raněn, dostal šíp do ramene, tedy ránu dost nepříjemnou pro člověka, který nebyl zvyklý na strasti

života v divočině.

Nyní jsme ovšem vyhledali náčelníka. Ležel dosud jako mrtvý mezi kameny a dragouni ho vytáhli nahoru. Zpěv se mu špatně vyplatil. Později nabyl vědomí, byl však dobře svázan, neboť jsme si ho chtěli nechat jako rukojmí a poslat jej potom s dragouny do Old Fortu.

Na mne teď pohlíželi členové společnosti jinak. Říkali, že jsem zachránil nejen tuto lady, ale celou výpravu, proti čemuž jsem ovšem nic nenamítal. Dražšími než všechny pochvaly mi však byly milé pohledy mé Amely, jimiž mne stále stíhala. Ačkoli bych byl hleděl rád do jejich očí, třeba celou věčnost, přece jsem na to neměl čas. Ranění museli být ošetřeni, obvázáni a podporováni, a hlavně - museli jsme z těchto míst zmizet, nesměli jsme vyčkat pomsty rudochů u Kai-p'a.

Rychlými pochody jsme dorazili do Fortu Ashen, k nejbližšímu obydlenému místu, kde jsme našli lůžka a dobré lékařské ošetření pro raněné. Bent Harisson, jenž si mne za tu krátkou dobu zamiloval, nedal jinak: musel jsem do nemocnice také a ležet s ním v jedné jizbě. Nás oba, jeho i mne, ošetřovala Amely. Činila se, seč mohla, ale myslím, že to byla spíše má láska k ní, která mne zvedla tak rychle z lůžka a postavila na nohy. Byl jsem nesmírně šťastný, když mi prozradila, že se na mne pro onen polibek u "zpívající vody" nezlobí. Nuže - co bych ještě povídal. Když se dověděl její otec o naší lásce, byl toho mínění, že Amely mi nemůže svou vděčnost lépe dokázat, a že - all by all - zkrátka a dobře, že je lépe, věnuje-li své dobré oči raději mně, než aby se staly majetkem Velkého nože. Že by se beze mne stala Amely squaw indiánského náčelníka, zdálo se Harrisonovi docela jisté. A tak se stala Amely ženou chudého scouta, který od té doby ani neví, kam se všim svým štěstím. Nebo ne, Amely?"

Ralph dokončil svou povídku a zahlédl se do milých šedých očí své ženy. Ta přitiskla tvář k jeho obličejí a odpověděla:

"My darling, ovšem, že ti musím přisvědčit, neboť bez tvého odvážného zásahu byla bych ztracená a dnes už jistě mrtvá."

"By Jove!" zvolal Job. "Chlapče, ty jak vidím, nepotřebuješ žádné stříbrné doly, abys byl úplně šťastný!"

"Ne, to skutečně ne, starý Jobe! Doly jsou záležitostí docela vedlejší, která nám dělá spíše starost, neboť právě teď nám chybějí ruce, do nichž se člověk nepotřebuje bát svěřit své dolary. Proto jsme vlastně přišli, abychom ti u nás nabídli místo. Chceš nám pomoci?"

"Rád, velmi rád! Ženo a děti, konec je naší nouzi v tomto srubu. Nech se obejmout, starý hochu! A co říkáš - neměli bychom teď každý rok putovat ke "zpívající vodě", abychom ji poděkovali za své štěstí?"